

นิเทศสาร

ปีที่ 39 ฉบับที่ 80 วันพุธที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2553

มหาวิทยาลัยประชุมอาจารย์และข้าราชการ 4 ตุลาคมนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช กำหนดจัดประชุมอาจารย์ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย (สายวิชาการ) และอาจารย์ประจำสัญญาจ้าง ครั้งที่ 4/2553 ในวันจันทร์ที่ 4 ตุลาคม 2553 เวลา 09.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์วัฒนธรรม มีวาระสำคัญดังนี้

1. ปฏิญญาขอม 2
2. การเตรียมรับการประกันคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2553
3. การเตรียมรับการประกันคุณภาพภายนอกของ สมศ.รอบสาม ปีการศึกษา 2554
4. โครงการพัฒนาองค์การสู่ความเป็นเลิศ (PMQA)
5. โครงการจัดทำผลงานทางวิชาการเฉลิมพระเกียรติ 84 พรรษา (โครงการรดควัน)

จึงขอเชิญอาจารย์ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย (สายวิชาการ) และอาจารย์ประจำสัญญาจ้างทุกท่าน เข้าร่วมประชุมโดยพร้อมเพรียงกัน ตามวันเวลาและสถานที่ข้างต้น

มหาวิทยาลัยเตรียมจัดงานมุทิตาคารวะ 24 กันยายนนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จัดงานมุทิตาคารวะแด่อาจารย์เกษียณอายุราชการ 9 ท่าน คือ อาจารย์ทวีศักดิ์ อังคารา อาจารย์ดวงพร พุ่มสุวรรณ อาจารย์อำพล ศิริพันธ์ อาจารย์นงเยาว์ เกตุแก้ว ผศ.ดร.ณรงค์ อุ๋นของ ผศ.ศศิรัศมี เพชรช่วย ผศ.จันทร์ ทองสมักร รศ.อาคม เฉลยทองคำ และผศ.ดร.ไพศาล นิมสุวรรณ

จึงขอเรียนเชิญคณาจารย์ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่และนักศึกษา ร่วมแสดงมุทิตาคารวะในวันศุกร์ที่ 24 กันยายน 2553 ตั้งแต่เวลา 16.00 น. ณ หอประชุมมหาวิทยาลัย

สื่อสารสัมพันธ์ สร้างสรรค์ความคิด เกาะติดสถานการณ์

เรื่องของงู

‘น้องระวังงูนะ แถวบ้านพักมิ่งชุม โดยเฉพาะงูเขียว ตำรวจบ้านให้ตี มีช่องแยกรอยแตกตรงไหน เอาที่คาด สันปกกวาบิดให้มีคิซิด งูจะได้เข้าบ้านเราไม่ได้ พี่เคยอยู่บ้านพักเคยเจองูเลื้อยเข้าบ้านมาแล้ว หาดัวมันไม่เจอ ระวังไปตลอดคืน’ เสียงเตือนใส ๆ ของพี่น้องแว่วเข้ามาในมโนสำนึกตลอดตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่บ้านพัก ริมเชิงเขา ตั้งแต่ปลายเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ตอนที่พี่น้องเล่าให้ฟังจำได้ว่าหัวเราะชะงักคักท้องแข็ง แต่ในใจแอบหวั่น ๆ อยู่เพราะมีความกลัวงูเป็นต้นทุนที่ธรรมชาติให้มาอยู่เดิม เมื่อไปปรับคุณภาพจาก ผอ.สุรชัยรูปหล่อ ไปถามข่าเรื่องงูเขียวที่แสนจะขมบริเวณบ้านพักท่านก็เห็นเป็นเรื่องขำ ยังมีแกใจแท้ให้เราเคืองนิด ๆ ว่า ‘เจองูตีตี ยิ่งฝันเห็นยิ่งดีใหญ่’ ตอนนั้นยังได้ทบทวนผอ.กลับคอบเป็นเอ็นว่า ‘เวลาฝันถึงงู...มันไม่เคยทำอะไรหนูได้เพราะหนูตีตายหมด’ ทำนองว่าเป็นวีรสตรีในฝันว่างั้นเถอะ นำแปลกกว่าผู้เขียนจำไม่ได้ว่าท่านผอ.มีปฏิกิริยาต่อการฟังเรื่องนี้อย่างไร อย่างไรก็ตามผอ.ก็ไม่ได้นิ่งนอนใจต่อความกลัวของผู้เขียนซะทีเดียว เพราะเมื่อท่านผอ. ได้มอบหมายให้คุณน้ำเสงี่ยมมาซ่อมบ้านพักให้ ผู้เขียนก็ได้ปรารภเรื่องความกลัวที่ผู้เขียนมีสิทธิกลัวได้ตามรัฐธรรมนูญอย่างเต็มที่กับคุณน้ำใจดีอีกครั้ง ตกตอนเย็นผู้เขียนกลับเข้าบ้านพักเห็นมีถุงพลาสติกบรรจุผลมะนาวสีเหลืองนวลจำนวนมากหลายสิบลูกวางอยู่หน้าประตูบ้าน ก็เดาได้ทันทีว่าคงเป็นผลพวงมาจากท่านผอ.และคุณน้ำเสงี่ยมนั่นเอง มะนาวจำนวนมากหลายสิบลูกที่ว่าหมดไปในพริบตาหรืออาจกล่าวได้ว่าแทบจะไม่พอ เมื่อผู้เขียนจัดการนำไปวางตามจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ที่คิดว่าน่าจะเป็นทางด่วน ทางลัด มอเตอร์เวย์ หรือแม้กระทั่ง แอร์พอร์ตลิงค์ ที่จะนำพาทุกคนมาใช้ชีวิตร่วมกับผู้เขียนบนบ้านพัก และยังไม่ลืมนำมะนาวจำนวนถึง 5 ผล ไปวางตามรอยคราบรูสิดำในห้องครัว ซึ่งจนบัดนี้ผู้เขียนยังไม่กล้าสรุปว่าร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่เห็นเป็นเอกสารหลักฐานชั้นต้นหรือเอกสารหลักฐานชั้นรองกันแน่ แต่ที่แน่ ๆ รอยนี้ก็ยังประทับอยู่ในครัวบ้านพักข้าพเจ้า เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าตัดสินใจทำครัวในห้องโถงหน้าห้องนอนแทน เหตุการณ์ครั้งนั้นผู้เขียนได้ถ่ายทอดไปสู่กลุ่มเพื่อนฝูงและญาติพี่น้องที่กรุงเทพฯ ได้รับรู้ ซึ่งกลายเป็นสะเก็ดข่าวโต้ตอบกันทาง e-mail อย่างสนุกสนานกันอยู่หลายวัน

จากวันเป็นสัปดาห์จากสัปดาห์เป็นเดือนจนล่วงเลยมาเกือบจะครบ 2 เดือน เสียงเตือนของพี่น้องเริ่มจางหายไปกับกาลเวลาความอหังการเริ่มเกิดขึ้นในใจ ‘งูงอที่ไหนไม่เห็นมี บ้านพักได้สูงขนาดนี้จะเลื้อยขึ้นมาได้ยังไง’ อะไรไม่รู้คลอจิตคลอใจให้คิดไปได้ถึงเพียงนั้น และแล้วความหวาดระแวงเริ่มตีบกลานเข้ามาอีกครั้งเมื่อวันอังคารที่ผ่านมามีคุณน้ำมาตัดหญ้าบริเวณบ้านพักให้ วันนั้นถ้าผู้เขียนไม่ลงไปข้างล่างก็คงไม่ต้องรับรู้เหตุการณ์สำคัญ เหตุการณ์ที่ว่าคือคุณน้ำตัดกอหญ้าปะที่บริเวณบ้านพักด้านห้องนอนของข้าพเจ้าได้ขณะตัดหญ้า คุณน้ำไม่เล่าเปล่าเดินคุ่มกลับเข้าไปนำซากงูกะปะที่เป็นหลักฐานชั้นต้นจากบริเวณที่ตัดกอได้มาให้ผู้เขียนได้เห็นเป็นขวัญตา แต่เมื่อคุณน้ำเห็นผู้เขียนทำได้เพียงชำเลื่องหางตาไปมอง แกจึงนำซากงูตัวนั้นไปทิ้งให้ห่างจากบ้านพักผู้เขียน โดยนำไปทิ้งฝั่งตรงข้ามเขียง ๆ กับบ้านพักข้าพเจ้า นับเป็นความกรุณาโดยแท้ ความหวาดระแวงเล็ก ๆ เรื่องงูซึ่งเริ่มเกิดขึ้นอีกครั้งตั้งแต่วันอังคารเรื่อยมาจนถึงวันนี้ วันอาทิตย์ที่ 19 กันยายน 2553 เวลาประมาณ 14.30 น. ขณะที่ผู้เขียนกำลังพิมพ์ต้นฉบับข้อสอบวิชาที่สองอยู่ยังไม่แล้วเสร็จ ฟ้าก็ร้อง ฝนทำท่าจะตกหนัก ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าบ้านพักมีสายดินหรือไม่ จึงตัดสินใจยุติการพิมพ์ข้อสอบไว้ก่อนพร้อมกับปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ป้องกันฟ้าผ่า

(ต่อหน้า 2)

แล้วจึงปิดประตูตรงระเบียงและหน้าต่างห้องทำงานเรียบร้อย กำลังจะเดินไปเข้าห้องน้ำสังเกตเห็นเหมือนมีกิ่งไม้เล็ก ๆ ขนาดเล็กกว่านิ้วก้อยวางอยู่ตรงหน้าห้องน้ำเอียงไปทางประตูทางลงบันได นึกอะใจขึ้นมาว่าเพิ่งดูพื้นไปเมื่อตอนเที่ยงนี่เองไม่เห็นมีกิ่งไม้อะไรเลย แล้วกิ่งไม้จะเข้ามาตอนไหนแล้วพักเข้ามาทางไหนในเมื่อใส่กุญแจตรงประตูทางออกไว้ หน้าต่างบริเวณห้องโถงก็ไม่ได้เปิด คิดได้แค่นั้นที่นี้แหละเสียงพ่นน้ำที่เคยเดือนก้องเข้ามาเต็มหูเลย ผู้เขียนไม่รอช้าร้องตะโกนขอความช่วยเหลือพร้อมกับวิ่งกลับมาเปิดประตูหน้าระเบียง มองหาผู้ช่วย แต่อนิจจา มองไม่เห็นใครเลย ฟังก์ี่ร้อง ฝนก็ตกพริ้ว ๆ ลงมาแล้ว รูอะไรก็ไม่รู้มาอยู่บนบ้านด้วย ประตูทางลงบันไดก็ล็อกกุญแจไว้ จะออกทางไหนล่ะ จะโคดลงพื้นก็สูงอยู่นะ เมื่อโคดลงพื้นข้างล่างไม่ได้ เข้าไปในบ้านก็ไม่ได้ เพราะแขกเค้ามาอีคพื้นทีแล้ว แล้วก็กำลังจะกระชับพื้นที่เข้ามา เหลือทางออกทางเดียว กระโดดไปนั่งบนราวระเบียงเป็นจุดที่สูงที่สุดในบ้านพัก จะโทรหาท่านวิจิตที่ชายคนโตให้มาช่วยสร้างความปรองดองระหว่างผู้เขียนกับแขกผู้มาอีคพื้นที่โทรศัพท์ที่อยู่ในห้องนอน ตะโกนเรียกท่านพงษ์ศักดิ์พี่ชายคนรองมาเป็น สอจ. ให้หน่อยท่านก็ไม่อยู่ นั่งหมดอาลัยตายอยากไปสักพัก ตัดสินใจกลับเข้ามาสังเกตสถานการณ์ภายในบ้านใหม่ แขกเค้าอีคพื้นที่ไปถึงไหนแล้วนะ ผู้เขียนโผล่สิริระยังไม้พื้นประตูห้องทำงานก็ต้องหืดหวั่นกลับเข้ามาตั้งหลัก สูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เรียกขวัญที่กระเจิงไปไหนต่อไหนของตัวเองให้กลับเข้ามาอีคครั้ง ไม่ก็นาทีอีคพื้นที่เกือบจะถึงหน้าห้องทำงานเราซะแล้ว ต้องพยายามไล่ออกจากบ้านให้ได้ ไม่งั้นวิถีชีวิตที่เหลือนับจากวันนี้ในบ้านพักหลังนี้คงไม่มีความสุขอีกเป็นแน่ คิดดังนั้นจึงตัดสินใจตบฝ่าบ้านให้เสียงดังเข้าไว้ บัง บัง บัง รัวจนเจ็บมือ แขกก็นิ่งเฉยเหมือนกิ่งไม้ อุปกรณ์อย่างอื่นที่พอจะใช้การไค้ก็นำไปเก็บในห้องเสื้อผ้า จะเข้าไปหีบก็ไม่ได้ แขกอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่ได้เปรียบเรามากถ้าพุ่งตัวออกมาผู้เขียนหลบไม่ทัน เมื่อหนทางไม่มีให้เดินจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องหาที่เดินให้ได้ ผู้เขียนตัดสินใจหีบปลั๊กสามตาปาเข้าไปที่ลำตัวแขกผู้มาอีคพื้นที่ เหมือนโชคช่วยปลั๊กสามตาไปทับลำตัวแขกพอดี คงเจ็บนั่นแหละ เพราะผู้เขียนไม้ไค้โยนเบาและปลั๊กสามตาก็มีน้ำหนักประมาณเกือบครึ่งกิโล แขกจึงชนคางและลำตัวเป็นก้อนอยู่ เป็นจังหวะให้ผู้เขียนวิ่งเข้าไปหีบกุญแจในห้องนอนและวิ่งกระโดดข้ามแขกที่นอนระทระทวยเพราะความเจ็บมารีบไขกุญแจประตูทางลง รีบพาตัวเองลงมาจากสถานการณ์คับขัน แล้วก็มานั่งหายใจรวนริบอยู่บ้านคุณป้ารอผู้ช่วยทั้งหลายมาคลี่คลายสถานการณ์ให้ต่อ นั่งคุยกับคุณป้าไปเรื่อย ซึ่งไม้พื้นเรื่องงูบนบ้านพักผู้เขียนคุณป้าก็นำประสบการณ์เรื่องเกี่ยวกับงูบ้านพักมาเล่าให้ฟังอีคหลายตอน พักใหญ่ ๆ เห็นน้องสาวแห่งสำนักงานอธิการบดี รีบไปบอกเรื่องงูบนบ้านพัก น้องสาวใจดีกับน้องสาวอีครายหนึ่งพร้อมกับเด็กน้อยชายหญิงหน้าตาน่าเอ็นดูลืกลูจออกมาช่วยจับงูให้ โชคยังเข้าข้างเมื่อมีชายหนุ่มหน้าตาคมขับมอเตอร์ไซค์เข้ามาพอดีน้องสาวที่รู้จักคุ้นเคยจึงขอให้มาช่วยอีคแรง ผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ให้ทั้งหมดฟัง เมื่อทุกคนขึ้นมานบนบ้านพักผู้เขียนปรากฏว่างูที่ถูกปลั๊กสามตาทับไว้อันตรายกันไปแล้ว สร้างความหวุ่นวิตกให้กับผู้เขียนมากยิ่งขึ้น ถ้าไม้ห้องนอน ก็ห้องเสื้อผ้า หรือไม้ก็ห้องทำงาน ถ้าหาไม้เจอแล้วคืนนี้และวันต่อ ๆ ไปจะอยู่ยังงัยละเนี่ย น้องสาวเข้าไปดูในห้องน้ำว่าไปชนคางซ่อนอยู่หรือเปล่าปรากฏว่าไม่มี ชายหนุ่มก็เดินอย่างสามชุกเข้าไปในบ้านก็มองไม่เห็นตัว บังเอิญจังหวะนั้นโทรศัพท์ดังพอดี ซึ่งวางไว้ในห้องนอนซึ่งแน่นอนว่าหากผู้เขียนอยู่คนเดียวก็คงจะปล่อยให้โทรศัพท์ดังไปเรื่อย ๆ แต่ตอนนี้ชายหนุ่มที่ไปขึ้นคันหางูโกล้ ๆ หน้าห้องนอนพยักหน้าให้ผู้เขียนเข้าไปรับโทรศัพท์ไค้ ผู้เขียนไม่รอช้ารีบเดินจะไปรับโทรศัพท์จังหวะที่จะเปิดประตูห้องนอนหางตาไปสะดุดดวงซดลวดแปลก ๆ อยู่ตรงหมอนที่วางไว้บนเก้าอี้ผ้าใบหน้าห้องนอน เมื่อหีบโทรศัพท์แล้วจึงมาจ้องในระยะที่มั่นใจว่าจะปลอดภัยอีคที่ ไม่เคยเอาซดลวดที่ไหนมาวาง ไช้แล้ว มาซดลวดตรงนี้เองบอกชายหนุ่มถึงตำแหน่งของแขกที่คิดจะมาอีคพื้นที่แล้วผู้เขียนก็เดินลงจากบ้านพัก

บรรณาธิการหทัยฉัตร มศ.ตร บำรุง ศรีนวลปาน
 ผู้ช่วยบรรณาธิการ นางศิริวรรณ จุลทับ , นางณัฏฐา นนทโชติ
 พิสูจน์อักษร อัครมานา นายก่อมลพ ประชาชาญ

สวัสดีค่ะพบกับมหาชัยสารคอลัมน์พักเที่ยง ฉบับวันพุธที่ 22 กันยายน 2553 ตรงกับวันขึ้น
 14 ค่ำ เดือน 10 ปีชาล

วันนี้ฤกษ์ดีที่สาขาวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ทำการวิพากษ์หลักสูตร ได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ
 หลายท่านมาร่วมวิพากษ์ประกอบด้วย รศ.เปรมจิต ชนะวงค์ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
 ผศ.ดร.เสถียร แป้นเหลือ จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดร.วรวรรณ ศรียากัย มหาวิทยาลัย
 นครสวรรค์ และนางสาวพรทิพย์ คำนวนจิตร จากสำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา
 ตั้งแต่เวลา 09.00 น. ณ อาคาร 4 ห้อง 415

เสาร์-อาทิตย์ที่จะถึงนี้เป็นสัปดาห์แรกในการสอบปลายภาคของนักศึกษาภาคพิเศษ ทั้งระดับ
 ปริญญาตรี และบัณฑิตศึกษา และจะสอบเสร็จในอาทิตย์ที่ 3 ตุลาคม ส่วนนักศึกษาภาคปกติ จะ
 สอบเสร็จในวันที่ 29 กันยายนนี้ หลังจากนักศึกษาสอบเสร็จต่อไปเป็นหน้าที่ของอาจารย์ที่ต้องรีบ
 ตรวจข้อสอบ ตัดเกรด และส่งผลการเรียนให้ทันตามกำหนด โดยมีสองวิธีให้เลือกวิธีแรกส่งผ่าน
 ระบบออนไลน์ ภายในวันที่ 12 ตุลาคม ทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ หากเลือกส่งด้วยใบส่งเกรด ให้
 ส่งที่คณะภายในวันที่ 11 ตุลาคม คณะส่งต่อไปยังสำนักส่งเสริมฯ ภายในวันที่ 12 ตุลาคม

ในส่วนของเปิดภาคเรียนใหม่ (2/2553) นักศึกษาภาคปกติจะเปิดเรียนในวันจันทร์ที่
 1 พฤศจิกายน 2553 นักศึกษาภาคพิเศษ เปิดภาคเรียน วันเสาร์ที่ 6 พฤศจิกายน 2553

ปิดท้ายพักเที่ยงวันนี้ด้วยข้อคิดดี ๆ "ถ้าคุณยุ่งเกินกว่าจะมีความสุขได้ แสดงว่าคุณยุ่งเกินไป
 จริง ๆ " สวัสดีค่ะ

เรื่องของงู (ต่อจากหน้า 3)
 มากุขโทศัพทช่างล่าง ปล่อยวางภาระการขอกินพื้นที่ให้ผู้เชี่ยวชาญเค้าจัดการกันเอง น้องชายโทรมาถาม
 สารทุกข์สุกดิบตามปกติพอดี ผู้เขียนจึงถือโอกาสเล่าให้ฟังว่างขึ้นบ้าน เพื่อน ๆ ที่นี้กำลังช่วยกันจับให้อยู่
 น้องชายหัวเราะอหายนามเสียงขำ ๆ ว่างูอะไรที่กล้าขึ้นบ้านพักที่ ผู้เขียนไม่อยากจะพูดกับน้องชายให้เสียเวลา
 คุยกับแม่ดีกว่า แม่ผู้เขียนไม่ให้ทำร้ายงู แม่บอกว่าเค้ามาตีบอกกล่าวเค้าเสียเค้าก็จะไปเอง ผู้เขียนไม่เล่าต่อว่าได้
 ทูบผ้าบ้านจนมือแทบระบมเพื่อหาทางลงให้งูดี ๆ แต่ไม่เห็นจะสะดุ้งสะเทือนเลย ใจจริงก็ไม่อยากทำร้ายกัน
 ให้ถึงตายถ้ามีทางเลือกมากกว่านี้

สุดท้ายงูที่ขึ้นบ้านผู้เขียนเป็นงูไม่มีพิษ ได้ยินน้องสาวเรียก..งูสายพาน ลำตัวเล็ก ๆ มีสีน้ำตาล ไม่มีพิษ
 ...น้องสาวคะ สำหรับผู้เขียนแล้วขึ้นชื่อว่า...งู...มีพิษหรือไม่...เป็นความชอบธรรมของผู้เขียนที่จะกลัวได้อย่าง
 เท่าเทียมกันค่ะ...นอกจากนี้ความเก่งกล้าสามารถในการปราบงูในความฝันกับความจริงของผู้เขียนก็ต่างกันราว
 ฟ้ากับเหวทีเดียว...